

2016/4.

KÜRTSZÓ

„A HETEDIK ANGYAL IS KÜRTÖLT,
ÉS NAGY SZÓZATOK LŐNEK A MENNYBEN...”

HIT ÁLTALI MEGIGAZULÁS

■ Nehémiás – Hit és újjáépítés
a babiloni fogság után

AZ IDŐK JELEI

...a világban és egyházunkban

A BIZONYSÁGTÉTELEKET OLVASVA

■ William Miller álma

TAPASZTALATOK

■ Isten a legnagyobb gyógyító

13. szám

Jelenleg a legnagyobb szükségletünk, mégis keveset beszélünk a reménységről. „*Térjete vissza az erősséghez reménységnek foglyai!*” (Zak 9,12) – bátorítja Isten a prófétán keresztül a babiloni fogságból hazatérő és az újjáépítés munkájában is kemény küzdelmeket átélő népét. A remény sokak fejében egy vágykép, egy, a realitástól távoli álom, amely az esetek többségében nem valósul meg. A Biblia azonban máshogy határozza meg a görög ἐλπίς (elpisz), azaz remény, reménység szó jelentését. Balázs Károly *Újszövetségi szótár* a következő meghatározást közli: „Remél valamit a jövőben a jelenben élő személy, vagy reménykedik egy eljövő dologban, számít rá... A bibliai szó biztos várását jelenti valaminek, ami be is fog következni. Isteni dolgokban maga Isten a biztosítéka annak, hogy a várakozás nem fog csalódást okozni, hanem beteljesedik. A bibliai reménység nem bizonytalan óhaj, hanem megalapozott, örömteli várása annak, ami egészen biztosan be is következik.” (Logos, Bp., 1998)

Elizeus próféta Illés után mintegy 50 évig szolgált az északi országrészben, amikor a bálványimádás erkölcsi, gazdasági következményei Jórám, Jéhu, Jóákház és Jóás királyok uralma alatt is még nagy mértékben éreztették hatásukat a választott nép életére. Erről a korról olvashatjuk a következő bátorító sorokat:

„Emberi szemszögből nézve olyan kilátástalan volt a nemzet lelki megújulása, mint amilyen reménytelennek látják a lelki megújulást ma Istennek a föld sötét helyein dolgozó szolgálói. Krisztus egyháza azonban Isten eszköze az igazság hirdetésére. Isten képessé teszi különleges munka végzésére. Ha hűséges Istenhez, ha engedelmeskedik parancsolatainak, mindent felülmúló erő birtokosa lesz. Ha kitartóan engedelmeskedik, nincs olyan hatalom, amely megállhat vele szemben. Az ellenség erői éppúgy tehetetlenek lesznek, mint ahogy a polyva képtelen ellenállni a forgószelenek. Az egyházra boldog, dicsőséges nap hajnala virrad, ha magára öltve Krisztus igazságosságát, a bűnnel minden közösséget megtagad... Amikor hitben megragadjuk erejét, csodálatosan megváltoztatja a legreménytelenebb, a legcsüggesztőbb helyzetet is nevének dicsőségére.” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*, Advent Kiadó, Bp. 1995, 162. o.)

E reménység jegyében adjuk kézbe folyóiratunk legújabb számát is, hogy a benne foglalt legfrissebb „idők jelei” és a gondolatok bennünket is a Krisztus nagyon közeli eljövételében való „reménység foglyaivá” tegyenek.

A szerkesztők

Hit általi megigazulás

- Nehémiás – Hit és újjépítés a babiloni fogság után 2

Igaz gondolatok

- Luther Márton gondolatai az állhatatos imádságról 6

Kitekintő

- Halottak napja kapcsán 7

Az Ige mellett

- Üzenetek Dániel könyvéből 8

Az idők jelei

- Az idők jelei a világban és egyházunkban 10

A Bizonyágtételeket olvasva

- William Miller álma 17
- Mikor válik valóra William Miller álma? 19

Tallózó

- Múltunk megrázó tanulságai 20

Tapasztalatok

- Isten a legnagyobb gyógyító 22
- Szívünkben teljes volt a béke 24

Belső használatra szánt kiadvány.
A fenntartásra adományokat köszönettel
elfogadunk az alábbi számlaszámon:

VAJDASÁGÉRT ALAPÍTVÁNY
10402623-50526554-86651004.

Szerkesztők: Reisinger János, Vankó
Zsuzsa, Buda Júlia.

Elérhetőségeink: www.kurtszo.hu;
e-mail: kurtszo@kurtszo.hu.

További számok igényelhetők az alábbi
telefonszámon: **06-30/619-5901**; illetve
elektronikusan, a fenti e-mail címen.

A kurtszo@kurtszo.hu címen várjuk
a kérdéseket és a *Tapasztalatok* rovatba
szánt leveleket is.

Hit általi megigazulás

NEHÉMIÁS – HIT ÉS ÚJJÁÉPÍTÉS A BABILONI FOGSÁG UTÁN

A mintegy hetven évig tartó babiloni fogságot Isten fenyítő és nevelő céllal engedte meg a zsidók életében. Ez az időszak hatalmas próbatétel volt a nép számára, de a fenyítékben fel kellett ismerniük Isten szeretetét és kegyelmét: „Mert akit szeret az Úr, megdorgálja, megostoroz pedig mindent, akit fiává fogad.” (Zsid 12,6) A zsidóknak Babilon i. e. 538-ban történt eleste után Círusz jóvoltából nyílik lehetőségük először a hazatérésre és a templom újjáépítésére. Néhány évtizeddel később Dárius ad ki rendeletet, amely újabb lendületet ad a munkálatoknak. Fél évszázad múlva Artaxerxes Longimanus rendeletére a zsidók újabb csapata indul útnak hazafelé Ezsdrás főpap vezetésével.

Ebben az időszakban élt Nehémiás, akit erős hite, kitartása és tettekre készsége miatt méltán nevezhetünk az egyik legnagyobb reformátornak. Nehémiás zsidó fogoly létére pohárnokként szolgált a perzsa királyi udvarban. Ez az állás szabad bejárást biztosított a királyhoz, annak barátjává vált, befolyásos pozícióba került.

Hogy miért is fontos tanulmányoznunk ezt az időszakot? „Az a helyreállítási munka és reformáció, amelyet a hazatért foglyok Ezsdrás és Nehémiás vezetésével végeztek, a lelki helyreállításnak olyan képét tárja elénk, amelyet a földi történelem záró napjaiban kell véghezvinni.” (Próféták és királyok, Reformáció c. fejelet) Ez az írás csak arra szorítkozhat, hogy bizonyos mozzanatokat emel ki ebből a nagy ívű reformációból,

főleg annak kezdeteire, a városfalak helyreállításra összpontosítva (1–4. és 6. fejezet). A Nehémiás által elindított vallási reformokat egy későbbi írásban tárgyaljuk.

Mit tett Nehémiás, amikor értesült népe nyomorúságáról?

„És jött hozzám Hanáni, egy az én atyámfiái közül, és vele együtt férfiak Júdából, és tudakozódtam tőlük a fogságból megszabadult maradék zsidók felől, és Jeruzsálem felől. És mondták nekem: A fogságból megszabadult maradék zsidók ott, abban a tartományban nagy nyomorúságban és gyalázatban vannak; és azonfelül Jeruzsálem kőfala lerontatott, kapui tűzben égtek meg! Hogy pedig meghallottam

e beszédeket, leültem, és sírtam, és keseregtem napokon át, s böjtöltem és imádkoztam a mennynek Istene előtt.” (Nehem 1,2–4) Nehémiást lesújtotta az, amit hallott népe és Jeruzsálem állapotával kapcsolatban. Az elszomorító hírek hallatán azonnal Istenhez fordult tanácsért. Nem bízott önmagában, és nem szőtt emberi terveket, számára a legfontosabb Isten akaratának megismerése volt. Ezért böjtölt és imádkozott, várva a mindenható Isten közbelépését és szabadítását.

Nehémiás magatartása tükröt tart elénk: mi mit teszünk látva Isten népének siralmas állapotát? Sokszor csak a gyász és a sírás lehet az egyetlen helyes reakció. De tudunk-e sírni egyáltalán? Másokért vagy Isten ügyéért sírni – ezt csak az isteni kegyelem képes beleplántálni szívünkbe. Hogy mit végez el bennünk a sírás által Isten, így fejezi ki a következő ige: „Jobb a szomorúság a nevetésnél, mert az orcának szomorúsága által jobbá lesz a szív.” (Préd 7,3) Kévsé azonban a sírás, ha nem követi böjt és buzgó imádság. Ezek ma is minden igazi megújulás és reformáció kezdő lépései.

Mi érett meg a sok ima hatására Nehémiás lelkében? „Nehémiás sokszor öntötte ki szívét népe sorsa miatt. Most, imádkozás közben, szent elhatározás formálódott lelkében. Eltökélte, hogy ha megkapja a király jóváhagyását, valamint a szükséges támogatást eszközök és anyag beszerzésére, ő maga vállalja a falak újjáépítését és Izrael nemzeti erejének helyreállítását.”

(*Próféták és királyok*, Az alkalmak embere c. fejelet.)

Mi volt Isten válasza az imára és a böjtre?

Isten négy hónap múlva válaszolt Nehémiás imájára: *„És lőn a Niszán nevű hóban, Artaxerxes királynak huszadik esztendejében,¹ bor volt öelötte, és én fölvettem a bort, adtam a királynak; azelőtt pedig nem voltam szomorú öelötte. És monda nékem a király: Miért szomorú a te orcád, holott te beteg nem vagy? Nem egyéb ez, hanem szívednek szomorúsága! És felette igen megfélemltettem. Akkor mondtam a királynak: Örökké éljen a király! Miért nem volna szomorú az én orcám, hiszen a város, az én atyáim sírjainak helye pusztán hever és kapui megemésztettek tűzben?! És monda nékem a király: Mi az, amit kívánsz? És könyörögtem a menny Istenéhez...”* (Nehem 2,1–4)

Nehémiás a böjtölés és az imádkozás mellett továbbra is hűségesen végezte kötelességeit a király udvarában, de a szomorúságát nem tudta elrejtteni. A jó Isten épp ezt a körülményt használta fel tervei véghezvitelében. A királyt érzékenyen érintette szolgájának lehangoltsága, ez pedig alkalmat adott Nehémiásnak, hogy röviden bemutassa a királynak szülőföldje állapotát. Nehémiás a király „Mit kívánsz tehát?” kérdésében felismerte a gondviselés által kijelölt

alkalmat, amikor Isten ügyéért tehet valamit. A király előtt állva csak néhány másodperce volt, hogy imádkozzon, mégis milyen sok múlt ezen!

„Nehémiás ebben a rövid imában a Királyok királyához emelkedett, és megnyerte a maga ügyének azt a hatalmat, amely úgy tudja alakítani az emberek szívét, mint a folyók vize a medrüket. A szükség idején mondott nehémiási ima menedék, amit a hívő ember igénybe vehet olyan helyzetekben, amikor más formájú imára nincs lehetőség.” (*Próféták és királyok*, Az alkalmak embere c. fejelet.)

Milyen előkészületeket tett Nehémiás, mielőtt útnak indult volna Jeruzsálem felé?

A beszélgetés folytatásaként Nehémiás engedélyt kért a hazautazásra, és konkrét tervvel állt elő, amely azonnal megnyerte a király tetszését:

„És mondtam a királynak: *Ha tetszik a királynak, adasson nékem leveleket a folyóvízen túl lakó tisztartókhöz, hogy hagyjanak engem utazni, míg Júdába érek. És adasson egy levelet Aszáfhoz, a király erdeje öréhez, hogy adjon nékem fákat gerendául a templom várának kapuihoz és a város köfalához, és a házhoz, amelybe költözni fogok. És megadta nékem a király az én Istenemnek rajtam nyugvó jó kegyelme szerint. És megérkeztem*

a folyóvízen túl való tisztartókhoz, és átadtam nekik a király leveleit. Bocsátott pedig velem a király főembereket a seregből, és lovagokat.” (Nehem 2,7–9)

Hogyan jutott mindez Nehémiás eszébe? Szavai arról tanúsodnak, hogy régóta gondolkodott már a szükséges lépéseken, és várta a megfelelő alkalmat, hogy ezeket a király elé tárhassa.

Nehémiás előrelátása és alaposága a következőkben nyilatkozott meg:

- Írásbeli engedélyeket kért a királytól, hogy zavartalanul áthaladhasson az Eufráteszen túli tartományokon.

- Hogy a felújításhoz szükséges faanyagról gondoskodjon, a Libanon hegységben lévő királyi erdőből kért fát.

- Az ellenség ármánykodására számítva katonai kíséretet, védelmet kért. Bár Nehémiás az ima és a böjt embere volt, tudta, hogy az ő igyekezetén és erőfeszítésein is sok múlik. Minden apró részletre gondja volt.

„E bölcs előrelátás és határozott cselekvés szolgáljon tanulsággul minden kereszténynek. Isten gyermekeinek nemcsak hinni és imádkozni kell, hanem szorgalmas és körültekintő gondnal cselekedni is. Sok nehézséggel találkoznak, és mivel úgy gondolják, hogy az óvatosságnak és a szorgalmas munkának nincs sok köze a valláshoz, sokszor akadályozzák a Gondviselés értük végzett munkáját... A gondos megfontolás és a jól átgondolt terv ma is éppoly

1 I. e. 444 április 2. és május 1. között.

nélkülözhetetlen a szent vállalkozások megvalósításához, mint a jeruzsálemi falak újjáépítésének idejében.” (Próféták és királyok, Az alkalmak embere c. fej.)

Csak imádkozni, és nem tenni semmit olyan, mintha egy háznak csak az alapját építenénk meg. Mit ér az alap – ha mégoly erős is –, ha nem épülnek rá falak? Sokszor nem ismerjük fel, hogy Isten éppen azzal válaszol imáinkra, hogy ötleteket, terveket juttat eszünkbe, és a körülményeket kedvezően alakítja. Kell azonban „szent igyekezet” és „komoly erőfeszítés” is ezek megvalósításához.

Jeruzsálem falainak építése, 1742 (Sacra Biblia, Venezia)

Mit tett Nehémiás, miután megérkezett Jeruzsálembe?

Jeruzsálembe megérkezve először is saját szemével akart meggyőződni arról, milyen állapotban van a város. Rövid, néhány napos pihenő után titokban, éjszaka tett körutat a városban: „*És kimentem a völgynek kapuján éjjel, és pedig a sárkányok forrása felé, majd a szemétkapuhoz, és vizsgálgattam Jeruzsálem kőfalait, melyek elrontattak, és kapuit, melyek tűz által megemésztettek.*” (Nehem 2,13) A rövid „terepszemle” után azonnal a főemberekhez fordult, elmondta a királlyal szerzett különleges tapasztalatát, és munkára lelkesítette őket. A félnék és cselekedni képtelen vezetők ezután már egymást kezdték buzdítani: „...és mondták: *Keljünk fel, és építsük*

meg! És megerősítették kezeiket a jóra.” (Nehem 2,17–18)

Hogyan tudta Nehémiás ilyen hamar fellelkesíteni a nép előjáróit? Egyrészt számukra is nyilvánvalóvá vált, hogy az isteni gondviselés készítette elő az utat a városfalak újjáépítéséhez. Másrészt Nehémiás jelleme és lelkesedése tett rájuk nagy hatást. A vezetők jó hozzáállása végül az egész nép munkakedvére kihatott: „...*a nép nagy kedvvel dolgozott.*” Ennek volt köszönhető, hogy a városfalak helyreállítása rövid idő alatt elkészült.²

„Nehémiás egész lelke benne volt a vállalkozásban. Reménysége, tettereje, lelkesedése, eltökéltsége ugyanezzel a szent bátorsággal és fennkölt szándékkal hatotta át a többieket is. Minden ember

egy-egy Nehémiássá vált a maga helyén, szomszédja szívét és kezét erősítve.” (Pátriárkák és próféták, A fal építői c. fej.)

Mit tanulhatunk meg ebből a mozzanatból? Azt, hogy az egyik legfontosabb tudomány a hívő életben: másokat lelkesíteni tudni. Képesek lehetünk buzgón munkálkodni egy cél érdekében, anélkül, hogy mások szívét meg tudnánk nyerni ügyünk támogatásához. Azonban kevés ez Isten művében, és nem jut messzire az, aki csupán önmagára hagyatkozik. Nehémiáshoz hasonlóan mi is lelkesíthetünk másokat a szavainkkal, példánkkal, kitartásunkkal és türelmünkkel is. Mindnyájunknak fel kell tennünk a kérdést: én hogyan válhatnék Nehémiássá abban a közösségben, ahová az Isten helyez, például a gyülekezetben, a munkahelyen stb.

² Pontosan 52 nap alatt (vö. Nehem 6,15).

Milyen nehézségekkel kellett szembenézniük a kőfal építőinek? Hogyan lettek úrrá ezeken?

Már Nehémiás megérkezése is féltékenységet váltott ki a szomszédos népek körében, még inkább a munka gyors előrehaladása. Szanballat,³ Tóbiás,⁴ Gesem⁵ volt az a három vezéregyéniség, aki ezeket az ellenséges erőket szövetségévé tudta szervezni.

Az ellenség először gúnyolódással, sértegetéssel próbálta elvenni a nép munkakedvét: „*Mit művelnek e nyomorult zsidók? Vajon megengedik-e ezt nékik? Talán áldozni fognak? Hát bevégzik ma? Avagy megelevenítik e követeket a porhalmazból, holott azok elégték?*” (Nehem 4,2) Majd miután tapasztalták, hogy gunyoros megjegyzéseik hatástalanok, konkrét tervekkel dolgoztak ki a munkálatok megakadályozására. Elhatározták, hogy megostromolják Jeruzsálemet. Amire most szükség volt: védekezés, állandó készenlét, éberség. „*A kőfalon munkálkodók közül a tehernek hordói egyik kezükkel, amely a munkát végezte, rakodtak, másik kezük pedig a fegyvert tartotta... És sem én, sem az én atyámfiaim, sem legényeim,*

sem az őrizők, akik utánam voltak, nem vetettük le ruháinkat; ki-ki csak mosakodáskor tette le fegyverét.” (Nehem 4,17. 23) Nehémiás most is józan és higgadt maradt, jó példát állítva ezzel társai elé. Nem álltak le vitatkozni az ellenséggel. Oltalmat kértek Istentől, majd őrséget állítva folytatták a munkát. A fegyverzetüket munka közben is magukkal hordták, még csak ruháikat sem vethették le! Milyen nehéz lehetett így dolgozni! Nem akármilyen elszántságot látunk itt!

Később a korábban említett pogány vezetők más stratégiával támadtak: beszélgetésre és tanácskozásra hívták. Nehémiás így utasította el ajánlatukat: „*Nagy dolgot cselekszem én, azért nem mehetnek alá; megszűnnék a munka, ha attól eltávoznán hozzátok mennek.*” (Nehem 6,3) E vezetők attól sem riadtak vissza, hogy egy hamis prófétát béreljenek fel, akik a templom épületébe való bezárkózást javasolta Nehémiásnak (vö. Nehem 6,10–14). Nehémiás továbbra is ellenállt, a munka pedig haladt tovább. Végül kitartásukat és szorgalmukat siker koronázta: sikerült befejezniük a kőfalat.

Ma is csak hasonló nehézségek árán épülhet Isten műve. Ha Istentől ihletett reformációs mozgalom indul el, akadályokra és akadékoskodókra mindig kell számítani. Jobb, ha a lehető legkevesebb figyelmet szenteljük erre.

„Még olyanok is, akik szeretnék, ha Isten műve virágzana, gyengítik szolgálói kezét Isten el-

lenségeinek rágalmozásával, dicsekvéseinek és fenyegetéseinek meghallgatásával, híreszteléssel, és azzal, hogy félig el is hiszik őket... Nehémiáshoz hasonlóan Isten népe ne féljen, de ne is becslje le az ellenséget. Istenbe vetett bizalommal menjen kitartóan előre, szolgáljon Neki önzetlenül, és bízza gondviselésére azt az ügyet, amelyet képvisel... Féljünk a világgal egyezkedőktől, akik – miközben tisztaságot szemlélnek – szorgalmazzák az igazság örök ellenségeivel való szövetséget. Őrizkedjünk tőlük... Ez a megalkuvók hangja, amelyet ma is olyan határozottan kell elutasítanunk, mint annak idején tették.” (Próféták és királyok, A fal építői és A pogányok cselvetései c. fejelet)

Szükségét érezzük-e, hogy reformokat vigyünk véghez a saját életünkben? Ha igen, gondoljuk át, milyen területeken lenne szükség változtatásokra? Hol vannak a mi életünkben is helyreállításra szoruló falak? Kérjük a jó Isten segítségét, hogy meg tudjuk valósítani ezeket a reformokat! Az Isten nekünk is adhat a Nehémiáséhoz hasonló bölcsességet és lelkesedést. Lehet, hogy most csak romokat látunk, mind a saját életünkben, mind Isten művében. Bátorítson bennünket Nehémiás története: nincs az a romlás, amit Istennel együttműködve ne lehetne helyreállítani. „*Megépítik fiaid a régi romokat, és neveztedsz romlás építőjének, ösvények megújítójának, hogy ott lakhassanak.*” (Ésa 58,12)

Somogyi Lehel

3 Valószínűleg Samária kormányzója (vö. Nehem 4,1–2). Ezt külső források is megerősítik (vö. SDA Bible Commentary, vol. 3., 396. o.)

4 Ammon tartomány egyik vezetője, az ebed (=szolga) kifejezés legalábbis erre utal (vö. Nehem 2,10).

5 Feltehetően Arábia kormányzója.

Luther szobája Wartburg várában

Luther Márton gondolatai AZ ÁLLHATATOS IMÁDSÁGRÓL

„Mindig imádkozni kell,
és meg nem restülni.” (Lk 18,1)

Október 31-én volt a reformáció emlékünnepe, a 95 tétel kiszögezésének 499. évfordulója. Ennek kapcsán Luther Márton egyik ígértetéséből idézünk részletet. Ezek a gondolatok nagyon időszerűek számunkra. Nem tanultuk még meg, nem gyakoroljuk még igazán az állhatatos imádságot a valódi, felülről indított ébredésért és megújulásért, amely egyedül teheti egyakarátú, egységes néppé Isten hívő népét, valamint készítheti fel a késői eső kiáradására.

„Nagy az Isten kegyelme és jó-sága. Ami néha késik ugyan, és ilyenkor úgy tűnik, mintha Is-

ten várakoztatna minket, mielőtt megsegítené. De ha kitartunk a könyörgésben és az esedezésben, akkor Isten végül irgalmasságának sokkal kiválóbb jelével örvendtet meg, mintsem hittük vagy reméltük volna.

De nemcsak ebből a történetből, hanem a Szentírás más helyei alapján is beláthatjuk, hogy amikor a segítség – akár látszólag, akár valóban – elmarad, az sosem Isten készségén múlik, hanem a mi bizalommal teljes könyörgésben való kitartásunk megfogyatkozásán.

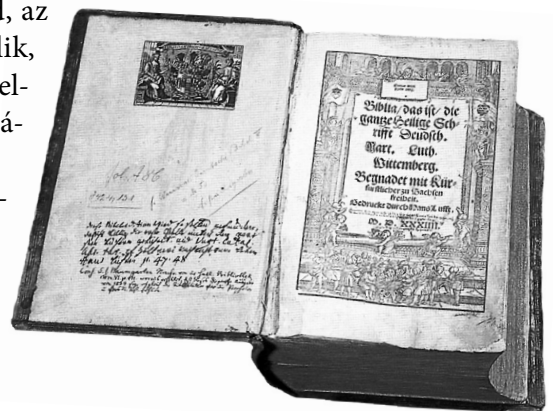
József tizenhárom esztendeig kiáltott az Úrhoz, és állhatatos imádságban kérte, hogy segítsen rajta. De minél tovább várt, an-

nál rosszabb lett a sorsa, és minél többet imádkozott, annál több baj érte. Hasonlóan a mai hívekhez, akik gyakran kitartóan kiáltanak és könyörögnek az Úrhoz, de helyzetük nem javul, hanem mind gonoszabb és gonoszabb napok virradnak rájuk, éppúgy, mint annak idején Józsefre. Ám, ha Isten Józsefet – apjának, Jákobnak nagy öröme – előbb szabadítja meg, akkor Józsefből sosem lesz több birkapásztornál. Mivel azonban a segítség ennyi ideig váratott magára, Isten úrrá tehető az egész Egyiptom fölött, hogy utána ne csak a hét szűk esztendőben tegyen sok jót, hanem még azután is, ami nem csupán Egyiptomnak vált javára mind az egyház, mind az állam kormányzása terén, hanem még a szomszéd országoknak is.

Velünk is hasonló szándékkal bánik az Úr... Mert az Úr Igéje soha és semmiképpen nem hazudhat: »Amit csak kérni fogtok az én nevemben, megteszem.« (Jn 4,13)»

(A *Házi posztillák* prédikációgyűjteményből idézte a *Híd* c. folyóirat 2016/3. száma.)

Vankó Zsuzsa

Halottak napja kapcsán

Egészen általánossá vált, hogy protestánsok is gyertyát gyújtanak, mécseseket tesznek a sírokra halottak napján, avagy a mindenszentek katolikus ünnepén. November 4-e előtt az emberi erőforrások minisztere is felszólította Magyarország lakosságát, hogy felekezeti hovatartozástól függetlenül tegyenek égő gyertyát az ablakokba az '56-os mártírok emlékére. Érdemes felidézni, hogy milyen cikket jelentetett meg egy Kiss Béla nevű evangélikus lelkész 1936-ban az erdélyi *Evangélikus Élet* hasábjain:

„Egy hozzánk közel álló evangélikus lapban olvassuk a következő felhívást: »Halottak napját az évben is a temetői kápolnában tartandó gyászistentiszteleten ünnepeljük meg. Felhívjuk azokat a híveket, akik a gyászistentiszteleten méltóképpen akarják megemlíteni elhunyt kedvesük nevét, ez irányú szándékukat előzetesen közölik a lelkészi hivatallal. A halottak napi megemlékezésre szolgáló adományokat csak november hó 1-jéig fogad el a lelkészi hivatal.«

E felhívás a mi gyülekezeteinkben is élénk visszhangra talált, és többen hívták fel a figyelmemet rá, főleg azért, mert halottak napján sem a temetőbe nem szoktam kimenni, még kevésbé szoktam halottakért könyörögni, és még

kevésbé »gyászistentiszteletet« tartani. Teszem ezt pedig azért, mert mindez az öntudatos evangéliumi keresztyén hittel összeegyeztethetetlen. Az a szokás, ahogy a katolikus egyház tartja ezt a napot, és ahonnan származnak ezek az evangélikus gyászistentiszteletek, amelyeknek az evangéliumi talajon semmi keresnivalójuk, pogány eredetű.

A katolikus egyháztól tudjuk, hogy sok pogány szokást vett fel hitébe azért, mert nem volt bátorsága ezek ellen felvenni a küzdelmet. Ezért vált szükségessé Luther Márton reformációja, hogy a sok-sok pogány és idegen eredetű szokás és tan között elsikkadt evangéliumot állítsa ismét középpontba. A katolikus vallás ma is vallja a tisztítótűzet, ahová szerinte azok lelkei kerülnek, akiknek még szenvedniük kell földi bűneik ideig tartó büntetését. Neki ezért szüksége van gyászistentiszteletre és gyertyagyújtogatásra, amelyek felfogása szerint segítenek ezeken. De mi közülük ezeknek az evangéliumhoz, s hogy engedhetjük ezeket újra életre ébredni az evangé-

lium alapján álló keresztyén anyaszentegyházban?

Halottainkat mi is tiszteljük. Elhalt kedveseink sírját gondozni, őket el nem felejteni, lélekben velük lenni minden protestáns ember szívbeli kötelessége. De ezt a pogány játékot mi nem űzhetjük. Adományokért legkevésbé, bármennyire is szegény legyen egyházunk. Reformátorunk, Luther Márton a halotti szertartásokkal nem foglalkozott ugyan különlegesen, megelégedett azzal, hogy a halotti misét az »ördög farkának« és »pápista bolondságnak« nevezze. Azt ellenben szigorúan meghagyta, hogy az olyan ceremóniákat, melyeket Isten nem rendelt, és alkalmasok a tiszta hit elhomályosítására, azonnal vessék ki az egyházból: ahol ezt nem teszik, ott szerinte nem Istennek, hanem az ördögnek szolgálnak. Az ágostai hitvallás pedig leszögezi, hogy egyház csak ott van, ahol Isten Igéje tisztán hirdettetik, és ahol igaz hit él a tagok szívében.” (Idézte a magyarországi *Evangélikus Élet* – 2016. október 30.)

Vankó Zsuzsa

Az Ige mellett

ÜZENETEK DÁNIEL KÖNYVÉBŐL

Aki Dániel könyvét nem ismeri, a kereszténység és a világ történelmét nem ismeri – hangoztatta Isaac Newton a 18. században, aki Dániel és Jelenések könyvéről könyvnyi magyarázatot hagyott maga után. Már Josephus Flavius megjegyezte, hogy az ószövetségi próféták közül a zsidók különös becsben tartják Dánielt, mert nemcsak jövőbeli eseményeket jövendölt meg, hanem azok bekövetkezésének pontos idejét is. Valóban, Dániel könyvében idői próféciaik találhatóak 2300, 1335, 1290, 1260 és 490 évről, ezek közül az 1260 évről szólót Jelenések könyve ötször is visszaidézi.

Sokan úgy gondolják, Dániel könyve jelképeinek sokasága miatt nehezen érthető, erre azonban rácsúfol Jézus Krisztus visszahivatkozása, aki a világtörténelem utolsó négy rövid szakaszáról szóló nagy apokaliptikus beszédében egyszerűen így hivatkozott az ószövetségi prófétára: „Aki olvassa, értse meg!” (Mt 24,15)

Jézus Krisztus továbbá Dániel könyvéből kölcsönözte az „Isten országa” és az „Emberfia” kifejezéseket is. Egyik legrövidebb példázatában, a kősziklára esés példázatában Dániel könyve 2. fejezetét vette alapul (Mt 21,42–44).

→ ←

1. FEJEZET ■ Dániel könyve első fejezete azt beszéli el, hogy a babiloni fogság (i. e. 605–535) kezdetén, az első fogolycsapatok deportálásakor nagy tehetőségű zsidó ifjakat hurcoltak el hazájukból Babilónia földjére. Az akkori uralkodó, II. Nabukodonozor azonban megkülönböztetetten bánt velük. Káldeus nevelésben és oktatásban kívánta őket részesíteni, hogy majd hazájukba visszatérve rajtuk keresztül tudja irányítani a leigázott Izraelt. Ezért asztalánál

etette és itatta őket, ami együtt járt volna az egészségtelen babiloni ételek és italok fogyasztásával. Dániel és fogolytársai azonban ismerték a Mózesnek adott egészségügyi, azon belül is a táplálkozási törvényeket, és „eltökélték szívükben”, hogy azokhoz hit által hűségesek maradnak. Megkérték Aspenázt, az udvarmesterek fedelmét, hogy tegyen próbát tíz napig, és a zsíros húsok helyett zöldségfélét, az alkoholos italok helyett vizet szolgáljon fel nekik.

A főember megrémült, hogy majd lefognak, és a király őt tenné ezért felelőssé, de a kísérlet eredménye mást mutatott. Társaiknál jóval üdébbek, pirosposzgasabbak maradtak, és így eleget tudtak tenni annak a meggyőződésüknek, amely az egész Biblia tanítása is, hogy a testi és lelki tulajdonságaink fölött egyenlőképpen kell őrködnünk.

A Biblia első fejezetétől fogva hirdeti a helyes táplálkozás alapelveit, mivel Isten az élet alkotója, és az általa adott törvények semmi jótól nem tiltanak el, csupán a rossztól szeretnének mentesíteni. Az ehhez (1Móz 1,29) csatlakozó igehelyek (1Móz 3,18; 3Móz 3,17; 11. fej.) világossá teszik, hogy az özvív idejéig azért éltek olyan hosszú ideig az emberek, mert az emberiség történelmének első tizenhét évszázadában nem létezett hús- és alkoholfogyasztás. A fokozódó emberi kívánságra Isten az özvív után megengedte a tiszta állatok húsának fogyasztását, megkülönböztetve azonban ezeket az egészségre káros állathúsoktól. Ezt az elvet az Újszövetség is maradéktalanul megerősíti (1Tim 4,1–4; valamint Jézus példája, aki a démonokat a disznónyájba űzte Lk 8,33 szerint).

Ez volt Dániel és társai első hitpróbája, melyben Isten segítségével győztek. Az egyes ember mindig legyőzheti környezetét, sőt az egész világot is, ha Istenhez folyamodik segítségért.

2. FEJEZET ■ Nabukodonozor uralkodásának második esztendejében azonban gyorsan elkövetkezett *Dániel társainak második hitpróbája.*

A király álmot látott, de elfelejtette, ennek ellenére azt kérte bölcseitől és írástudóitól, hogy mondják meg neki magát az álmot, de jelentsék meg annak értelmét is. A babiloni papok méltatlankodva hivatkoztak arra, hogy csak akkor tudják megjelenteni az uralkodó álmának értelmét, ha magát az álmot is elmondja nekik. Nabukodonozor azonban arra hivatkozott, hogy ha valóban vannak istenek az égben, akkor azok könnyűszerrel tudomásukra hozhatják bölcseinek mind a kettőt. Ha ezt nem teszik meg, kivégezteti őket, és házukat is szemétdombokká téteti. Mivel Dániel és társai is már e csoporthoz tartoztak, őket is sújtotta e kegyetlen királyi rendelet.

Dániel társaival együtt Istenhez fordult, mert érezték, hogy ez az álom nem közönséges, hétköznapi álom volt a király életében, hanem Isten adhatt neki nagy jelentőségű kijelentést. Isten meg is jelentette a prófétának magát az álmot, és annak értelmét is.

Mikor Dániel a király elé léphetett, magáról Istenre terelte az uralkodó figyelmét. Neki adott hálát azért, hogy válaszolt a király kérdésére, mert Nabukodonozort jó ideje és mélyen foglalkoztatták a kérdések: mit hoz a jövő? Mi lesz a birodalmával? Hogyan élnek majd utódai?

Mivel a babilóniaiak szerettek szobrokat állítani, e profetikusan középontjában egy hatalmas

szobor jelképezte az emberi történelmet. Mivel a történelem nem merev és egysíkú, a szobor különböző színesfémekből állt. A feje arany, a két váll és karja már csak ezüst, az oldala és hasa réz, a két lábszára csupán vas, a két lábfeje pedig vas és cserép elegyből volt. A szoborkolosszus tehát agyaglábakon állt. Semmi erőt nem tudott kifejteni azzal a kővel szemben, amely kéz érintése nélkül egy hegyről legördült, és a tíz lábujjra esett. A szobor meglódult, s a földre esve ízzé-porrá zúzódott. Felkerekedett a szél, és mint nyári szél a polyvát, elfújta mindent, csupán a kő maradt a színen, nagy hegyvé lett, és betöltötte az egész földet.

A bibliai hosszabb távlatokat átívelő ún. vázlatprófeciák közül ez a legelső. Isten egy pogány királynak kinyilatkoztatta a jövőt, még hozzá nem egy-két nemzedékhez szólóan, hanem egészen a történelem végéig, sőt az örök élet megvalósulásáig. Megmutatta a babiloni királynak, hogy világbirodalmak egymásutánjában a történelem egyre inkább gyengül, erkölcsi szempontból az élet egyre inkább kiszolgáltatottá válik a gonoszságoknak, és az aranytól elindulva végül is a sárig jutunk.

Dániel néven nevezte az első jelképet, amikor az arany fejet a nabukodonozori Babilóniával azonosította (2,38). Ezt az ókori világbirodalmat, mely az i. e. 7–6. században vezette a földet, egy államszövetség dönti majd meg, ezek lesznek a médek és a perzsák (őket szó szerint Dániel könyve harmadik, ezzel párhuzamos látomása azonosítja majd a 8,20 versében). Perzsiának majd a Nagy Sándor-i Görögország vág vissza, és veszi át tőle a föld irányítását (8,21). A hellenizmus után Róma lép fel a világ színpadára, és e prófécia szerint mind a mai napig a föld irányítója.

A Nyugatrómai Birodalom 476-os bukása után azonban az európai nemzetállamok folytatják tovább Róma örökségét, ázsiai eredetüket az agyag jelképezi, amely a vas által jelképezett rómaisággal soha nem tud tartósan vegyülni. Más is jelképez ez a törekenység: az állam és az egyház, a politika és a vallás folyamatos küzdelmét és egybekapcsolódási szándékát az európai nemzetek életében. Hogy Európa mindig egyesülni akar, de ez az egység életveszélyesen törekeny lesz, az mindenekfelett való mondanivalója e próféciónak.

Mivel a kőszikla messiási jelkép (1Kor 10,4), az első bibliai vázlatprófécia már Jézus Krisztus

második eljövételére helyezi a hangsúlyt, amely eseményről a Bibliában közel négyszáz jövendölés szól. Az egységesülő világ katasztrófába sodródásának ellenében Jézus Krisztusnak kell megjelenie, Neki kell elhoznia az első eljövetelekor meghirdetett Isten országát, mely sohasem fog leépülni, megromolni és tönkremenni, mint a földi világbirodalmak és országok. Erre hangsúlyosan utal a 2,44 versben a próféta magyarázata. Az újjáteremtett földön azok lesznek ott, akik a kősziklára estek, és rá építették életüket (Mt 21,42–44).

A király elfogadta Dániel magyarázatát, ajándékokat és hatalmat adott neki, a babiloni összes bölcsek elöljárójává tette, s mintegy kormányzónak nevezte ki az ország felett.

A második hitpróba után azonban hamarosan elkövetkezik majd a harmadik, amely jól mutatja, hogy ez a király mennyit küszködött a maga természetével, ahogy a mi legnagyobb harcunk is az életben saját önző természetünk legyőzéséért folyik...

Reisinger János
(Folytatjuk...)

Az idők jelei

AZ IDŐK JELEI A VILÁGBAN ÉS EGYHÁZUNKBAN

(2016 szeptemberétől november elejéig)

A *Kürtszó* előző számában írtunk arról, hogy mely próféciák teljesedtek, illetve jutottak a teljesség küszöbéhez a britek Európai Unióból való kilépése (a Brexit) folytán. Sir Craig Oliver, az előző miniszterelnök, David Cameron sajtótanácsadója most könyvet jelentetett meg a Brexit „belső történetéről”, az alábbi jellegzetes címen: „*Kiszabaduló démonok.*” A vele készült interjúból idézem az alábbi mondatot, miszerint a kilépést ellenző miniszterelnök és hívei, köztük a könyv írója, verecséget szenvedtek „abban a küzdelemben, hogy a komplikált igazságot leplezetlen hazugságokkal szemben próbálták közvetíteni”.

Ezt írja továbbá ezzel kapcsolatban: „Nem volt megfelelő fegy-

verünk annak a négy alapvető hazugságnak a megcáfolására, melylyel a kilépők kampánya fűtötte a népet. Hiába ismételtük, hogy mindez nem igaz...” (A vesztes kampány mágusa című cikkből, *168 óra*, 2016. október 20.)

Arról is szól az interjú során a könyv szerzője, hogy hányan pártoltak el a heves küzdelem során David Cameron miniszterelnöktől, olyanok is, akiktől ez abszolút nem volt várható, és akik röviddel köponyegfordításuk előtt is támogatásukról biztosították, továbbá arról, hogyan hallgattak a kritikus időben mások, akiknek meg kellett volna szólalniuk. A bibliai próféciák rámutatnak arra, hogy valóban nagy küzdelem zajlik a történelem kulisszái mögött, amelyben

élénken tevékenykednek Sátán eszközei, a démonok. Azért is tanulságos az idézett részlet az interjúból, mert rámutat arra, hogy mennyire hitethetőek az emberek korunkban. A „*hazugság hatalma*” (2Thess 2,11) nem lebecsülendő. Csakis teljesen Isten oldalára állva, az ő erejével felvértezve tarthatunk ki az igazság oldalán ebben a drámai küzdelemben.

→ ←

Senkinek sem lehet kétsége afelől, hogy benne vagyunk abban az időszakban, amelyet Jézus úgy határozott meg, hogy „*a sok nyomorúság*” (avagy „*a vajúdási fájdalom*”) kezdete (Mt 24,8). Jézus négy jelenséget említett, amelyek ezt az időszakot jellemzik: *háborúk, éhségek, járványok, földindulások*. Ebből kettő már ma egészen feltűnő: a súlyos háborúk és a földindulások.

Borzalmas háború dúl Szíriában, Aleppó városánál, és Irakban, Moszul városánál. Az Iszlám

Aleppó városa romokban

Állam és a különböző irányzatú muszlim harci egységek közötti borzalmas konfliktusba belefolyt most már Oroszország, az USA és Törökország is. Közöttük is óriási a feszültség.

Az aleppói egyetem egyik professzora a katarai al-Dzsazíra televízióknak adott interjújában a következő segélykiáltást hallatta: „Kérjük a világ tisztességes embereit, könyörgünk, mentsenek meg bennünket...! A szenvedést már szavakkal sem lehet kifejezni!” Vitalij Csurkin orosz nagykövet a következő kijelentést tette az ENSZ Biztonsági Tanácsának az ülésén: „Szíriában több száz fegyveres csoport harcol, az ország területét válogatás nélkül bombázzák, szinte lehetetlen feladat békét teremteni.”

Az iraki Moszul ostroma kapcsán körülbelül egymillió meneküléssel számolnak. Az Iszlám Állam mind jobban visszaszorított fegyveresei mintegy 25 ezer moszuli lakost kényszerítettek teherautókra, és magukkal hurcolták,

hogy élő pajzsként használják fel majd őket.

A sorozatos közép-itáliai földrengések óriási károkat és nagy pánikot okoztak. Az életben maradtak helyzete sem irigylése méltó. „Húsz évig tartott, míg a házamat megszereztem, de mint sokan mások, tíz másodperc alatt el is veszítettem” – nyilatkozta a legutóbbi földrengés egyik károsultja.

„Amatricét és környékét is az a veszély fenyegeti, hogy főként a nyugdíjas lakosság nem fog tudni visszaköltözni a saját lakásába, a fiatalok elvándorolnak, és szellemfalvak jönnek létre.” A legutóbbi földrengéssorozat folytán hajléktalanná vált lakosoknak csak karácsonyra ígérnek átmeneti konténerlakásokat, addig korábbi lakóhelyüktől sokkal távolabbi városok hoteleiben szállásolnák el őket, mivel sátrakban nem vészelhetik át a téli időszakot.

→ ←

Ellen G. White *Tapasztalatok és látomások* című könyvében ír a rabszolgákról, arról hogy mi lesz Isten méltányos ítélete rájuk vonatkozóan a végítéletben.

A rabszolga szó hallatán általában csak az ókori rabszolgaságra gondolunk. Megdöbbenő híreket lehet olvasni azonban arról, hogy Észak-Korea rabszolgaként dolgoztat nem kevés észak-koreait külföldön – Oroszországban, Kínában, Afrikában, a közel-keleti olajmonarchiákban, sőt az utóbbi időben Lengyelországban is. Ezeknek a munkásoknak a csoportjaira állambiztonsági emberek felügyelnek, kora reggeltől késő estig, akár éjjelig is eltart a munkaidejük, havonta csak egy-két pihenőnapot engedélyeznek nekik. Havi fizetésük 70–90%-át az államnak kell „felajánlaniuk”. A közelmúltban néhány külföldön dolgozó munkás megszökött, ennek nyomán „hat felelősnek tartott kormánytisztviselőt nyilvánosan kivégeztek, amit nemcsak családtagjaiknak kellett végignézniük, hanem okulásul több mint száz olyan észak-koreainak is, akinek a hozzátartozója külföldön dolgozik, hogy tudják mi vár rájuk, ha rokonuk megszökök a neki rendelt munkahelyről”. (A rendszer napszámosai című cikkből, *HVG*, 2016. szeptember 22.)

→ ←

Az amerikai elnökválasztási versenyben „egy héttel az amerikai elnökválasztás előtt elolvadt Hillary Clinton nem is olyan régen még szuperbiztos előnye... Donald Trump egy százalékkal vezet a versenyben.” A november 8-ai választás eredménye meg fogja

mutatni, hogy visszatartatnak még, vagy szabadabban engedtetnek a szelek. A démonok bizonyára itt is igen tevékenyen dolgoznak. Sokszor felmerül a gyülekezetben folytatott beszélgetések során, hogy helyes-e, szükséges-e a szelek visszatartásáért imádkozni. Íme egy egyértelmű bizonyágtétel: „Szálljanak buzgó imák az ég felé, hogy késlekedjék a veszedelem, míg befejezzük a munkát, amit sokáig elhanyagoltunk. Imádkozzunk a lehető legbuzgóbban, majd pedig dolgozzunk imánknak megfelelően.” (*Bizonyágtételek*, V., A rövidesen bekövetkező válság című fejezetből.)

– Lapzárta után érkezett –

DONALD TRUMP LETT AZ USA ELNÖKE

A választási eredmény éppúgy meglepte a világot, mint előzőleg a Brexitről való szavazás eredménye. Ilyen szalagcímekkel és kezdősorokkal jelentek meg értékelések: „Senki nem hitte, mégis győzött Donald Trump”; „Valószínűleg sokan fognak tíz-húsz év múlva is emlékezni, hogy hol voltak, amikor megtudták, hogy az amerikaiak elnökké választották Donald Trumpot, mert ez olyan korszakos hír, aminek nehéz túlbecsülni a jelentőségét.” A fordulat jelentőségét így jellemezte az egyik elemző: „Trump győzelme a legfontosabb eredménye annak a kulturális ellenforradalomnak, ami az utóbbi pár évben söpört végig a nyugati világon, és aminek eddigi legerősebb megnyilvánulása a Brexitet eldöntő brit népszavazás volt... A gátlástalanság kifizetődik, szól ennek a keddek [a választás napjának] a világraszóló üzenete... Nagy kérdés, hogy ez az illiberális fordulat érdemi, évtizedekre meghatározó irányváltás lesz-e.” (Magyari Péter)

A legtöbb elemző korszakváltásról beszél Trump megválasztása kapcsán. Azok értik ezt

a legjobban, akik a bibliai prófécákat tanulmányozzák és értik. Rendkívül tanulságos, hogy Trumpot az amerikai protestánsok 58%-a és a katolikusok 52%-a támogatta. Sajnos vallásos emberek tömegei gondolják úgy, hogy magától értetődően az a jobbik jelölt, aki vallásos értékekre, Isten nevére hivatkozik, aki pedig úgy mond a liberális irányvonalhoz húz inkább, az a rosszabbik. Nem látják, nem értik azt, amit a bibliai prófécák pedig világosan elénk tárnak: a liberális vallástalanság nem jó ugyan, de az álkereszténységhez képest még mindig kevésbé káros a kereszténység és az emberiség számára.

A demokrácia győzelméről beszélnek Trump megválasztása kapcsán sokan, pedig inkább annak végéhez sodródik mind közelebb a világ. Az emberek nem értik a különbséget a közvetlen demokrácia és a képviselői demokrácia között. A közvetlen demokrácia súlyos veszélyeket hord magában, mert a tömegeket könnyen meghódítják a leegyszerűsítő, hazug, populista jelszavak és érvelések.

A katolikusok és anglikánok közötti párbeszéd jegyében tartott közös imavirrasztást Ferenc pápa és az anglikán egyházat vezető Justin Welby, Canterbury érseke Rómában október 5-én. Közös nyilatkozatot írtak alá, amely hangsúlyozza, hogy 50 évvel ezelőtt „komoly akadályok nehezítették a két egyház közötti párbeszédet, azóta viszont jelentős előrelépés történt a kölcsönös távollás csökkentésére.” (MTI hír)

→ ←

Az ökumenikus egységet, az „egy, látható keresztény egyház” létrejöttét illetően egy másik nagy jelentőségű, mérföldkőnek is tekinthető esemény történt október 31-én. Ferenc pápa a svédországi Lundba utazott, a Lutheránus Világszövetség székhelyére, hogy a világszövetség elnökével, Munib Younan püspökkel együtt megnyissák a megemlékező évet a 16. századi reformáció 500. évfordulója kapcsán. Közös nyilatkozatot tettek közzé, és írtak alá Ferenc pápa és a lutheránus püspök.

A nyilatkozat többek között a következőket tartalmazza: „Bár mélyesen hálásak vagyunk a reformáción keresztül kapott lelki és teológiai ajándékokért, megvalljuk és fáljaljuk Krisztus előtt azt a tényt, hogy evangélikusok és katolikusok megsértették az egyház látható egységét... Bár nem változtathatjuk meg a múltat, de az emlékezetünket és az emlékezés módját átalakíthatjuk. Ma meghallgatjuk Isten parancsát, hogy tegyünk félre minden konfliktust. Próbáljuk a még fennmaradó akadályokat is elmozdítani a teljes egység elérésének útjából

Közösségeink sok tagja vágyik arra, hogy az eucharisziából részesüljön a teljes egység konkrét kifejeződéseként... Nagyon vágyunk arra, hogy begyógyuljon ez a seb Krisztus testén... Felhívást intézünk az összes evangélikus és katolikus plébániához és közösséghez..., hogy a múlt szembenállásai helyett inkább a köztünk levő egység isteni ajándéka vezesse együttműködésünket...” (Magyar Kurír, 2016. október 31.)

→ ←

„Munkaszüneti nappá nyilvánítják a nagypénteket – jelentette be Orbán Viktor miniszterelnök a Magyarországi Református Egyházak Zsinatának emlékülésén. Így ezentúl négynaposak lesznek a húsvéti hétvégék. A kereszténydemokrata Néppárt már 2011-ben felvetette az ötletet. A párt honlapja szerint akkor Varga László kezdeményezte a nagypéntek munkaszüneti nappá nyilvánítását. Akkor az Országgyűlés honlapján közzétett egyéni képviselői indítványát azzal indokolta, hogy az ünnep az Európa önazonosságát jelentő keresztény kultúra egyik kiemelkedő napja, amit minden magát keresztény, illetve keresztényen egyháznak valló közösség a legnagyobb ünnepei között tart számon.” (MTI-hír)

→ ←

Korábbi a hír, de mi csak az *Adventist Review* 2016. szeptemberi, nemzetközi számában közölt cikk nyomán értesültünk arról, hogy Oroszországban életbe lépett egy törvény július 20-án. A terrorellenes csomag részeként hoztak

egy olyan törvényt, amely a vallásos tevékenységet a regisztrált egyházak hivatalos istentiszteleti helyeire korlátozza, és megtiltja a rendezvényeket és a vallásos irodalom terjesztését ezeken a helyeken kívül. Ha egyének szegik meg a törvényt, akkor 50 ezer rubel (219 000 Ft) a büntetés, ha szervezet, akkor 1 millió rubel (4 800 000 Ft). Az Euro-ázsiai Divízió külön beadvánnyal fordult Putyin elnökhöz, hivatkozva a törvény alkotmányos jogokkal ütköző voltára, azt kérve tőle, hogy ne írja alá a törvényt. Választ nem kaptak, az államelnök viszont aláírta a törvényt, amely életbe lépett. Gondoljunk csak arra, hogy ez a precedens milyen könnyen találhat követőkre a terrorveszélyre való hivatkozással!

Ellen G. White bizonyágtétele juthat eszünkbe: „Eljön az idő, amikor törvényeket hoznak, amelyek üzenetünk előtt a most még nyitott ajtókat bezárják. Fel kell ébrednünk komoly munkára, addig, míg Isten angyalai várakoznak... Azt a munkát, melyet az egyháza a béke és a jólét idején nem végzett el, rettenetes válság idején kell megtennie, a legcsüggesztőbb és legfélelmetesebb körülmények között.” (Evangelizálás, a Növekvő nehézségek c. fejezetből.)

→ ←

Súlyos feszültség alakult ki az egyházon belüli szervezeti fegyelmet illetően a hetednapos adventista világegyházban. A legutóbbi, 2015-ben San Antonióban (USA) megtartott generálkonferenciái ülésen a küldöttek többsége megszavazta azt az indítványt, amely

engedélyt adott volna a divízióknak arra, hogy saját területükön belül nőket szentelhessenek fel lelkészekké. Egyes uniók azonban nem vették figyelembe ezt a döntést, folytatták eddigi gyakorlatukat újabb felszentelésekkel, illetve többféle, a határozatot megkerülő, de a lelkési státuszt női munkatársaknak ugyanúgy biztosító formákat léptettek életbe. Erre reagálva a Generálkonferencia 2016-os évi ülése előtt – amelyet október 5–12-ig tartottak Silver Springben (USA, Maryland) – a GK titkársága kiadott egy 50 oldalas dokumentumot „*Tanulmány az egyház vezetéséről és egységről*” címmel. Ezt e-mailen megküldték valamennyi divízió-tisztviselőnek és unióelnöknek az őszi ülés előtt. Az évi ülés során, október 6-án a Generálkonferencia és a divíziók tisztviselőinek 78 főből álló testülete kibocsátott egy másik dokumentumot, „*Egység a misszióban – Eljárások az egyházon belüli megbékélés érdekében*”, mely szerint a 2017-es év kegyelmi év lesz, amelynek folyamán az önálló utat járó, lázadó uniók beláthatják hibájukat. Tanácskozásokat, közös imádkozásokat javasolnak ennek érdekében. Amennyiben a belátásra jutás nem történik meg, misszióterületté fokozzák vissza őket, ami azzal jár, hogy az eddigi vezető tisztviselők automatikusan elveszítik státuszukat, a misszióterületek élére pedig a GK nevezhet ki új tisztségviselőket.

A norvég unió vezetői nyilatkozatot tettek közzé uniójuk honlapján mindezzel kapcsolatban. Ebből idézünk néhány részletet: „A GK titkársága által kiadott »Tanulmány az egyház vezetéséről és egységről« című dokumentum

állítólagos célja, hogy elősegítse az egységet a Hetednapi Adventista Egyházban. Az írásnak több gyenge pontja is van, és valószínűsíthető, hogy hozzájárul az egyház megosztásához... Az arra irányuló kísérlet, hogy uniókat arra kényszerítsenek, hogy eleget tegyenek a GK Szervezeti Szabályzatának (Working Policy), valószínűleg kontrollálhatatlan és megjósolhatatlan események sorozatát fogja elindítani.”

A lehetséges következményeket taglalva többek között a következőket írja ugyanez a nyilatkozat: „A GK hitelét veszti a tagság körében amiatt, ahogyan a helyzetet kezelte. Az egyház megoszlik. Az érintett uniók megszakítják a kapcsolatot a Hetednapi Adventista Egyházzal. Beindul egy dominóeffektus, melynek során számos unió elhagyja a Hetednapi Adventista Egyházat.” A dokumentum elemzők a 13. pontot nevezték a legsúlyosabb kitételnek (a dokumentum húsz pontban összegzett fő tételeire reagálva): „Bármely fontos ügyben az önhatalmú, egyoldalú eljárás ellenkezik a bibliai mintával, valamint a hosszú ideje fennálló adventista gyakorlattal. Sőt mi több, sátáni háborúságkeltés.” Az elemzők olyan statisztikákat készítettek, amelyekben megszámozták, hogy a tekintély szó százkilencszer szerepel a dokumentumban, a szabályzat százhuszonhét, a Generálkonferencia százhuszonkét, a Sátán szó tizenkét, az alávetés és feladás szó tizenegyszer. A dokumentum egyik kritikusja olyan erős szavakat használt, hogy a dokumentumot „mérgezőnek, manipulatív, erőszakosnak, taszítónak nevezte”.

Egy elemző szerint „a Hetednapi Adventista Egyház történelme folyamán soha nem állt közelebb egy esetlegesen bekövetkező hatalmas szakadáshoz.” Az a legelszomorítóbb, hogy bár a lázadó uniók eljárását semmiképpen nem lehet helyeselni, a GK titkársága által kiadott dokumentum sem értékelhető biblikusnak. Tipikusan a szervezeti eszközökkel megteremtett egység eszméjét képviseli. Fájdalommal kell megállapítani, hogy a laodiceai betegség súlyosságáról és valóságáról tanúskodik ez a dokumentum. Védendő értéként fogalmaz meg olyan szervezeti elgondolásokat, amelyek ellentétesek a Szentírásban található újszövetségi egyházesszempénnyel, illetve az ősegyház gyakorlatával, és úgyszintén figyelmen kívül hagyják a *Bizonyságtételek* erőteljes óvásait, miszerint az adventista egyház ne járjon „Róma nyomdokain” a hierarchikus, szervezeti felépítettségét illetően.

Néhány pont példaképpen a húsztételes összefoglalásból: „Az egység a Hetednapi Adventista Egyház egyik legfontosabb tanítása, mely alapvetően a »testhez« való tiszteletteljes alkalmazkodás és engedelmség által érhető el, a legmagasabb rendű szervezeti tekintély segítségével, mely a Generálkonferencia.” (3. pont) (Hiányzik: Engedelmség addig és amennyiben a Szentírással megegyező döntést hoz a GK vagy egyéb szervezeti fórumok.)

„A Generálkonferencia Végrehajtó Bizottsága felhatalmazta az egyes uniókat, hogy jelöltekot válasszanak felszentelésre, a világegyház által meghatározott kritériumok alapján.” (7. pont) (A Szentírás szerint a gyülekezetek-

ből indul ki a szolgálatokra való jelölés, nem pedig a vezető testülettől származik az erre való felhatalmazás. Krisztus egyházában a legnagyobb tekintély a gyülekezet – ez olvasható a *Bizonyságtételek*-ben is. Vö. Ap Csel 6,3; 13,1–3.)

„Megengedhető a változatosság a gyakorlatok terén, de csak az esetben, ha egy képviselőtestület megegyezett bizonyos változtatások engedélyezését illetően.” (9. pont) (Ellen G. White sokat ír az engedélyeztetések rendszere ellen, mivel az egységet az Igéhez való hűségnek és a Krisztus iránti engedelmességnek kell biztosítani. Lásd a *Bizonyságtételek a prédikátoroknak* c. kötetben.)

„A különböző szervezeti egységek és a különböző gyülekezetek képviselői véleményeikkel és tanácsaikkal hozzájárulhattak a magasabb szervezeti szinteken lévő szervezetek döntéshozatalához. Ám azt követően, hogy ezt megtehették, a kölcsönösség jegyében el kell fogadniuk a közösségi döntést.” (10. pont) (Itt is hiányzik az Igéhez viszonyítás szükségességének az említése, illetve az Igéhez igazodó lelkiismeret szabadságának a tiszteletben tartása.)

„A szabályzat szigorú betartása [„strict adherence to Policy”] elvárás minden szervezettel szemben, a világ minden pontján.” (11. pont) (Az a vezetői gyakorlat, amely az Ige tekintélyét mellőzve, feltétlen engedelmességet követel szabályai és rendelkezései iránt – Róma útja. Sátán akar ilyen módon hívó embereket a bűn rabszolgaságba vetni, mint Ellen G. White írja.)

„A világszervezet egyetlen területén sem engedhető meg, hogy szembemenjenek egy döntéssel,

Pillanatkép San Antonióból, a legutóbbi Generálkonferencia helyszínéről

melyet az adott szervezeti egység-nél magasabb szinten levő és szélesebb hatáskörrel rendelkező egység hozott meg. Egy területi egység/választókerület státusza nem automatikusan jön létre, nem ő alkotja meg azt, s az nem állandó, hanem bizalmi alapon adományozzák neki.” (12. pont) (A hierarchikus szervezeti gondolkodás nyílt bevallása ez a pont.)

A GK titkára, Ng, az alábbi megjegyzést fűzte az általa szétküldött ötvenoldalas dokumentumhoz: „Kritikus időkben élünk, számos profetikus esemény teljesedik a szemünk láttára. Krisztus visszajövele a küszöbön áll. Az egyháznak teljesítenie kell küldetését, amiért megalakult. Bátran előre kell törnünk. Semmi sem vonhat el minket attól, hogy elvi-gyük az evangéliumot a világnak, mely félelemmel és zűrzavarral teljes. Kérjük, hogy a Szentlélek mihamarabb árássa ki a késői esőt egy egységes egyházra!”

Az utolsó mondat kivételével teljes mértékben egyet lehet érteni soraival. Az utolsó mondat azonban az „egységes egyházzal”, és arról a reménységről, hogy erre fog kiáradni a Szentlélek, sajnos

téves reménység. A kétféle szolgálás és a tíz szűz példázata, valamint a laodiceai üzenethez való viszonyulásról szóló nevezetes bizonyságtétel (Ellen G. White: *Tapasztalatok és látomások* c. könyvében a Rostálás c. fejezet) ellene mond a szervezeti egységében mindvégig megmaradó, küldetését teljesítő és mindenestől célba érkező egyház elképzelésének. Mennyire az idők jele ez az állapot az adventmozgalomban!

Ide kívánczok egy reménységet adó bizonyságtétel: „Isten megígérte, hogy ha a pásztorok nem állják meg a helyüket, Ő veszi át a nyáját vezetését. Isten sohasem tette a nyáját teljesen függővé az emberi eszközöktől. De sebesen közeledik a gyülekezet megtisztulásának a napja, és Istennek mégis lesz tiszta és igaz népe. A rövidesen bekövetkező alapos rostálásban majd jobban lemérhetjük Isten erejét. A jelek arra mutatnak, hogy közel az idő, amikor az Úr nyilvánvalóvá teszi, hogy kezében a szórólapát, és alaposan kitakarítja majd szérűjét.” (*Bizonyságtételek*, V., A bizonyságtételek megvetése c. fejezetből.)

Összeállította: Vankó Zsuzsa

ELEKI ÉLETMÓDKÖZPONT

5742, Elek, Kossuth utca 54.
06-20/400-8646, 06-66/240-610
elekivendeghaz@gmail.com
www.elekieletmodkozpont.hu

A 2017-es év turnusainak időpontjai

DÁTUM	TURNUS
Január 22. – február 1. (10)	Betegturnus
Február 5–10 (5)	Házi gyógymódok képzés
Február 19. – március 1. (10)	Betegturnus
Március 12–22. (10)	Betegturnus
Április 2–12. (10)	Betegturnus
Április 23. – május 3. (10)	Betegturnus
Május 14–24. (10)	Betegturnus/dohányzásról leszoktató turnus
Június 4–14. (10)	Betegturnus
Június 25–30. (5)	Házi gyógymódok képzés
Július 16–26. (10)	Betegturnus
Július 30. – augusztus 6. (7)	Biblia-ismereti tábor
Augusztus 13–23. (10)	Betegturnus
Szeptember 3–13. (10)	Betegturnus
Szeptember 24. – október 4. (10)	Betegturnus
Október 15–25. (10)	Betegturnus
November 5–15. (10)	Betegturnus
November 26. – december 6. (10)	Betegturnus

(10) = vasárnap–szerda (7) = vasárnap–vasárnap (5) = vasárnap–péntek

Megjegyzés: A betegturnusokon a résztvevő betegek száma *max. 8–10 fő*.
A turnusok részvételi díja 2017. januártól: 10 000 Ft/fő/éjszaka

Jelentkezni a következő e-mail címen
vagy telefonszámon lehet:
elekivendeghaz@gmail.com;
vagy 06-20/400-8646; 06-66/240-610

A Bizonyágtételeket olvasva

William Miller álma

Álmomban Isten láthatatlan keze egy mives vasalatú dobozt adott nekem, amely téglalap alapú, s mintegy 10 hüvelyk hosszú, 6 hüvelyk széles, ébenfából készült, és gyöngyökkel szépen díszített volt. A dobozhoz egy kulcs is tartozott. Azonnal megragadtam a kulcsot, és kinyitottam a dobozt, amely meglepetésemre színgig volt mindenféle-, -fajta és -forma ékkövekkel, gyémántokkal, drágakövekkel, valamint különböző méretű és értékű ezüst- és arany pénzérmékkel, amelyek csodálatos rendben sorakoztak, és e gyönyörű rendben olyan dicsőséges fényt tükröztek, amilyen dicsőséges fényel csak a nap képes ragyogni.

Azt gondoltam, e gyönyörű látványt nem csak nekem kell látnom, ugyanakkor szívem elragadtatással telt meg tartalmának ragyogásától, szépségtől és értékétől. Ezért a szobám közepén álló asztalra helyeztem, és hívtam mindenkit, hogy aki csak akarja, jöjjön, és nézze meg azt a legdicsőségesebb és legragyogóbb látványt, amit ember valaha láthat.

Az emberek sorra érkeztek, először csak kevesen, de rövidesen tömeggé sokasodva. Mikor először a dobozba tekintettek, ámulattal és örömmel kiáltottak fel. De ahogyan a báméskodók serege nőtt, mind elkezdtek összekeverni a drágaköveket, a dobozból kivéve szétszórták azokat az asztalon.

Arra gondoltam, talán a tulajdonos azt szeretné, ha a doboz és az ékkövek újra az én kezemben lennének, és ha engedem, hogy szétszórják, soha többé nem tudom a dobozban a helyükre tenni őket, ahogyan előtte voltak; úgy éreztem, nem tudom a felelősséget elhordozni, mert az óriási. Kértem az embereket, hogy ne nyúljanak hozzájuk, ne vegyék ki azokat a dobozból; de minél jobban kértem őket, annál jobban szétszórták - az asztalon, sőt a szobában, a padlón és a szoba minden egyes bútorán.

Aztán láttam, hogy a valódi kövek és érmék közé megszá-

lálhatatlan mennyiségű hamis ékkövet és hamis érmét kevertek. Nagyon felháborodtam viselkedésükön és hálátlanságukon, mindezt a szemükre vettem, és megdorgáltam őket. De minél inkább dorgáltam, ők annál inkább szórták a hamis érméket és a hamis köveket az igaziak közé.

Ekkor igazán felindult a lelkem, és elkezdtem őket kifelé tolni a szobából. De amíg egyet kituszkoltam, három másik jött a helyére, port, forgácsot, homokot és mindenféle szennyet hordva az igazi drágakövek, gyémántok és érmék minden egyes darabjára, míg végül már egy sem látszott közülük. Még a dobozt is darabokra törték, és a szemét közé keverték darabjait. Úgy tűnt, senkit nem érdekel sem a bánatom, sem a haragom. Teljesen kedvetlenné és csüggedtté váltam, leültem, és sírni kezdtem.

Miközben így sírtam és bánkódtam nagy veszteségem és felelősségem miatt, Istenre gondoltam, és komolyan imádkoztam, hogy küldjön segítséget.

Azonnal kinyílt az ajtó, és egy férfi lépett a szobába, mire mindenki kiment onnan. Ekkor seprűt fogott a kezébe, az ablakokat kinyitotta, és elkezdte a szemetet kiséperni a szobából. Rákiáltottam, hogy óvatosan, mert drágakövek vannak a szemét közt.

Azt mondta: „Ne félj, mert gondom lesz rájuk.”

Ekkor, miközben a szemetet és a port seperte a hamis ékkövekkel és érmékkel együtt, azok mind kirepültek az ablakon, mint egy felhő, és a szél megszire vitte azokat. A nagy forgatagban egy pillanatra becsuktam a szemem. Mikor újra kinyitottam, az összes szenny eltűnt már. Az ékkövek, a gyémántok, az arany- és ezüstérmék hihetetlen gazdagságban heverték szerte a szobában.

Ekkor egy másik dobozt helyezett az asztalra, sokkal nagyobb és szebbet mint a régi,

és elkezdte az ékköveket, a gyémántokat és az érméket kézzel abba összegyűjteni, míg végül egy sem maradt a földön, noha némelyik gyémánt nem volt nagyobb, mint egy gombostű hegye.

Ekkor így szólt hozzám: „Jöjj, és lásd!”

Belenéztem a dobozba, de a szememet elkápráztatta a látvány. Régi fényüknél tízszer jobban ragyogtak. Azt gondoltam, azoknak a gonosz embereknek a lábai teljesen beletiporták őket a szemébe, ahová szétszórták, de csodálatos rendben sorakoztak a dobozban, mind a saját helyén, egyetlen nyomát sem viselve annak, aki odahelyezte azokat. Örömmel kiáltottam fel, és ez a kiáltás felébresztett.

(*Korai írások*, Miller Vilmos álma c. fejezet)

A magyarázat

„Isten elküldte az angyalát, hogy megszólítsa egy farmer szívét, aki azelőtt nem hitt a Bibliában, hogy a próféciákat kezdje el kutatni. Isten angyalai rendszeresen meglátogatták a kiválasztottat, hogy értelmét vezetve megnyissák számára a próféciák magyarázatát, melyek mindig sötétségben voltak Isten népe számára. Az igazság láncolatának kezdetét felfedték előtte, és láncszemtől láncszemig vezették, mindaddig, míg csodálattal és hódolattal tekintett Isten Szavára. Az igazság tökéletes láncát látta. Az Igét, melyet azelőtt nem tekintett ihletettnek, és amely most teljes szépségében és dicsőségében ragyogott fel értelmére számára... Isten szent Igéjére a legnagyobb örömmel a legmélyebb tisztelettel és áhítattal tekintett.” (Az eredeti szöveg: *Early Writings*, 229. 1.)

„A próféciákat követve látta, hogy a Föld lakossága e világ történelmének utolsó pillanataiban élnek, miközben tudomásuk sincs róla. Az egyházakra tekintve látta, hogy korrumpáltak. Jézus helyett a világot szerették, világi tiszteletet kerestek a felülről jövő elismerés helyett. Világi gazdagsághoz ragaszkodtak, ahelyett, hogy a mennyben gyűjtenének kincseket. Képmutatást, sötétséget és halált látott mindenfelé. Lelke nagyon felkavarodott benne. Isten hívta, hogy farmját hagyja el, ahogyan Elizeust hívta, hogy ökreit és mezőjét elhagyva kövesse Illést. Remegve bár, de William Miller elkezdte feltárni az emberek számára Isten Királyságának titkát, hallgatóit a próféciákon keresztül Krisztus második eljövételéhez vezetve.” (Az eredeti szöveg: *Early Writings*, 229. 2.)

„Kedves Testvéreim! Az Úr 1856. január 26-án látomást adott nekem, amit elmondok nektek. Láttam, hogy Isten népe közül többen balgák, szunnyadozók és csak félig vannak ébren. Nincsenek tudatában az időknek, amelyben élünk, hogy a »seprűs ember« már eljött, s többen abban a veszélyben vannak, hogy elsöpri őket.” (*Tapasztalatok és látomások*, A kicsiny nyájhoz c. fejezet)

„A fenségség felrázás elkezdődött, és folyamatban van.” (*Tapasztalatok és látomások*, A kicsiny nyájhoz c. fej.)

„Ha elhívást kapunk, hogy vállaljuk a különbözést másoktól, vagy mások kifejezik a miénktől eltérő véleményüket, krisztusi lelkülettel kell megállnunk ebben, és kiemelkedő fontosságú, hogy így állva csendesek és tisztességesek maradjunk, mert az igazság kiállja a próbát. Minél többet tanulmányozzuk ezt, annál világosabban ragyog fel a fénye. Az Úr rosszállóan tekint mindenre, amely a durvaság jegyeit hordozza, és megfeddi azokat, akik megvetéssel és gyalázzal illetik azokat, akiknek véleménye eltér az övékétől, a lehető legrosszabb színben feltüntetve őket. Az egész menny figyelte azokat, akik így tesznek, amint az egész menny figyelte a farizeusokat, és azokat tudatlannak nevezte, mind az Írásokat, mind Isten hatalmát illetően. Az igazság ellenségei nem tudják az igazságot elrontani. Elnyomhatják azt, és hihetik, hogy mivel földre vetették és szennyyel befedték, le is győzték; de az Úr elküld némelyeket a hűségesei közül, hogy cselekedjenek, amint Krisztus is cselekedett, amikor a Földön volt, hogy kiséperjék a szennyyet, és visszaállítsák az igazságot az azt megillető helyre.” (*The Home Missionary*, 1894. szeptember 1.)

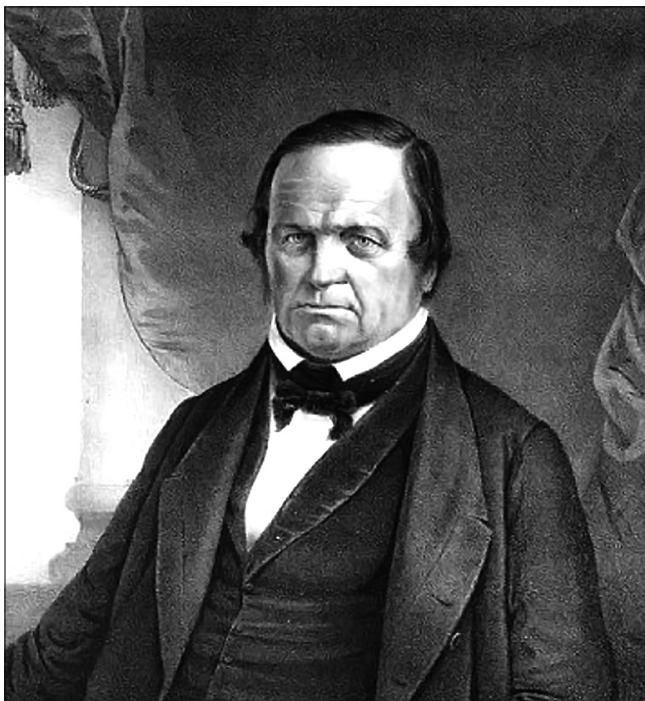
1890. június 3: „Csak villanásait látjuk azoknak a fénysugaraknak, amelyek majd egykor ránk ragyognak majd.” (*Válogatott bizonyágtételek*, 1. köt., A sötétség nem fogadta be c. fej.)

A megtisztítás folyamata hosszú ideig tart, de legvégül William Miller álma valóra válik. Az egyház megtisztul, a tévtanítások eltűnnek, és William Miller álma igazolást nyer.

Mikor válik valóra William Miller álma?

Az egyik tanítási óránkon elhangzottakhoz kapcsolódnak az itt következő gondolatok. William Miller személye és munkássága közismert, azonban Istentől kapott álmát talán nem mindenki ismeri. De azoknak is érdemes föl-fölidézni a tartalmát, akik olvastak vagy hallottak róla. Ez az álom összegző képet ad az adventmozgalom egész történetéről, a kezdetektől az Úr eljöveteleig. Ezenfelül gyülekezeti és nem utolsósorban egyéni életünket is szemlélhetjük ebben a tükörben.

Az álom leírása Ellen G. White *Tapasztalatok és látomások* című könyvében olvasható. A fejezet címe: „Miller testvér álma.” Minden részlete nagyon kifejező. William Miller álmában egy ékszeres dobozt kapott Istentől, és hívta az embereket az értékes ajándék megtekintésére. A kezdeti lelkesedés után azonban egyre hanyagabban kezelték a drága kincseket – összekeverték, széthajigálták őket –, ami nagy

fájdalmat okozott neki. Mind többen érkeztek, behordván a szennyet az utcáról, sőt hamisítványokat csempésztek a drágakövek közé. Mindezek láttán kétségbeesetten kért megoldást Istentől. Azonnal megjelent egy férfi, seprűvel a kezében, és alaposan kitararította a helyiséget. Minden értéket megtisztított és visszahelyezett a ládába. És ami meglepő volt: a drágakövek sokkal fényesebbek lettek, mint amilyenek kezdetben voltak.

Mindannyian láthatjuk, milyen változás állt be az úttörő Biblia-kutatók előtt feltárult értékekhez való viszonyulásban a későbbi nemzedékek során. Az örömet és hálát felváltotta a közömbösség, sőt akár az ellenszenv is. Ennek folytán háttérbe szorultak a bibliai igazságok, sokszor már csak homályosan világítanak a rájuk rakódott rétegek alatt. A hívők buzgó könyörgésére ennek az állapotnak vet véget Jézus, aki elküldi a „söprűs embert”. Ezt követően a Biblia tanításainak minden részlete ismét tökéletes fényben tündököl.

Az álom egyik kulcsmozzanata – számomra a legsokatmondóbb része – Miller Vilmos felfohászódása Istenhez, és az azonnali válasz, amely erre az imára érkezett. Ez az egyszerű kép fontos igazságokat szemléltet, kivált a hitbeli reformációért folyó küzdelmet illetően, globális téren is, és a helyi gyülekezeteinkben is.

A hit drágakövei időnként összekeverednek és elkallódnak az életünkben, és sokszor már nem emlékszünk, mi volt a sorrend, esetleg nem oda illő darabokkal igyekszünk kipótolni a hiányokat. Minél előbb eszmélünk erre a helyzetre mint eredménytelenségünk okára, és minél odaadóbban fordulunk segítségért Istenhez, annál gyorsabban érkezik meg a „söprűs ember”, aki rendet rak lelkünk „szobájában” és az egyházban egyaránt.

Mindannyian reményt és erőt meríthetünk e bátorító álból, és bármilyen krízisben visszaidézhetjük az ebből levonható tanulságot.

Cvetanović Miomir (2009)

MÚLTUNK MEGRÁZÓ TANULSÁGAI

A Battle Creek-i tüzek 1902-ben történtek, de adventista közösségünk ballépéseinek tragikus tanulságait Isten tanácsai követték, amelyeket a prófétaág Lelke által adott. A *Review and Herald* kiadó leégése, kórházunk elvesztése, az alfa hitehagyás és a panteizmus, mind a mi tanulságunkra jegyeztettek fel, mára, a nagy küzdelem végső óráira.

Isten újra foglalkozik a hitehagyással, a lázadással, úgy, mint a régi Izráel vagy Battle Creek idejében tette? Itt vannak a próféták üzenetei, amelyek azt bizonyítják, hogy igen!

„Elvész az én népem, mivelhogy tudomány nélkül való. Mivelhogy te megvetted a tudományt, én is megvetlek téged, hogy papom ne légy. És mivelhogy elfeledkeztél Istened törvényéről, elfeledkezem én is a te fiaidról.” (Hós 4,6)

„Ha tízezer törvényt írnék is elébe, idegennek tekintenék azokat... Most Izráel elfeledkezett az ő alkotójáról, és palotákat épített; Júda megerősített városokat szaporított. De én tüzet bocsátok városaira, és az emészti meg az ő erősegeit.” (Hós 8,12.14)

„Minden kor emberének megadatik a világosság és a kiváltság napja, a kegyelmi idő, amely alatt megbékélhet Istennel. Ennek a kegyelemnek azonban határa van. A kegyelem évekig kérlelhet, le-

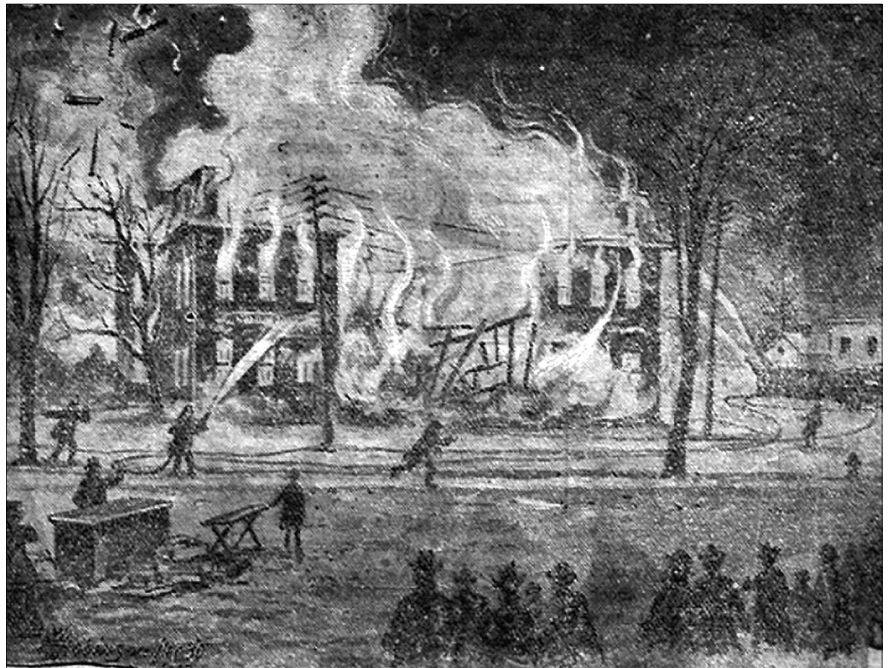
becsülhetik és elutasíthatják, de eljön az idő, amikor utoljára kérlel. A szív annyira megkeményedik, hogy már nem válaszol Isten Lelkének. Ekkor az édes, megnyerő hang nem könyörög többé a bűnösnek, s megszűnnek a feddések és figyelmeztetések.

Ez a nap jött el Jeruzsálemre. Jézus kínok között sírt a halálra ítélt város felett, de már nem tudta megszabadítani. Minden forrást kimerített. Azzal, hogy visszautasította Isten Lelkének figyelmeztetéseit, Izráel a segítség egyetlen eszközét utasította vissza. Nem létezett más hatalom, amely által megszabadulhattak volna.

A zsidó nemzet jelképezi minden kor népét, amely megveti a Végtelen Szeretet könyörgését. Krisztus könnyei, amikor Jeruzsálem felett sírt, minden idők bűneiért hulltak. Az Izráel felett kimondott ítéletből mindazok kiolvashatják saját sorsukat, akik elutasítják Isten Szentlelkének dorgálásait és figyelmeztetéseit.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, A pusztulásra ítélt nép c. fejezet.)

A régi Izraelről szóltam, Isten az ő törvényét adta nekik, de ők nem engedelmeskedtek annak.

„Ha a nép, amely most állítja magáról, hogy Isten különleges kincse, engedelmeskedne az Igében leírt kívánalmaknak, Isten nem adott volna külön bizonygatótevételeket, hogy ráébredje őket kötelességükre, bűnös voltukra és félelmes veszedelmükre, ha elha-

A Battle Creek-i kiadó megsemmisülése egy korabeli rajzon

John Harvey Kellogg és a Battle Creek-i szanatórium egy korabeli képeslapon...

...és egy fényképen a tűz éjszakáján

nyagolják az Isten Igéjének járó engedelmességet. Azért tompult el lelkiismeretük, mert félreértették, elhanyagolták és lenézték a világgosságot. Ezért Isten eltávolítja e bizonyágtételeket népétől, megfosztja őket az erőtől, és megalázza őket.” (*Bizonyágtételek*, II., 75. fejezet, Komoly álom.)

„Ha valaki kevélyen magát dicsőíti, az Úr nem támogatja, és nem akadályozza meg, hogy elesék. Ha valamely egyház kevély és kérkedő lesz, ha nem támaszkodik Istenre, és nem Isten erejét magasztalja, bizonyosan elhagyja azt az Úr, hogy a porba bukják. Ha valamely nép gazdagsággal, értelemmel, tudással vagy bármi mással dicsekszik, az nem él Krisztusban, és hamarosan zűrzavarba merül.” (*Bizonyágtételek*, VIII., Az önelégültség veszedelme c. fejezet.)

„Oldalakat írhatnék ilyen dolgokról. Egész területeket áthat ezeknek a fonák elveknek a kovásza. »Mert a gazdagok megtöltődtek köztük ragadománnyal, lako-

sai pedig hazugságot szólnak, és nyelvük csalárd az ő szájukban.« Az Úr rajta lesz, hogy megtisztítsa egyházát. Őszintén mondom néktek, hogy az Úr megforgatja a nevééről nevezett intézményeket.

Azt, hogy ez a tisztítási folyamat milyen hamarosan megkezdődik, nem tudom, de Isten nem halasztja sokáig. Ő, akinek szórólapátja kezében van, megtisztítja templomát az erkölcsi szennytől. Alaposan megtisztítja padlóját. Istennek pere van mindazokkal, akik a legcsekélyebb igazságtalanságot elkövetik, mert így cselekedvén, Isten tekintélyét tagadják meg, veszélyeztetik az érdekükben folyó engesztelést, a megváltást, amelyre Krisztus vállalkozott Ádám minden fiáért és leányaért. Vajon érdemes-e az Isten előtt utálatos utat járni? Vajon érdemes-e tömjénezőtökön idegen tüzet áldozni Istennek, s azt mondani, hogy nincs különbség?” (*Bizonyágtételek a prédikátoroknak* – Ítélet Amálek felett c. fejezet.)

„Isten figyelmeztetései az Ige által nemcsak Izráel népéhez szólnak, hanem mindenkinek, aki a Földön él. Ő azt mondja: jaj nektek, lázadó fiak, mert nem az én figyelmeztetésemre hallgattok, nem lelki tanácsaimra, bünt bűnre halmoztok, Egyiptomba mentetek, és nem számnak utasítására figyeltek. Fáraó erősségébe és Egyiptom sötétségébe vetettétek bizodalmatokat!” (Uo., 380.)

A Battle Creek-i tragédiák nem készítetnek benneteket, hogy önmagatokkal forduljatok szembe? Ez Isten maradék egyháza, de egyben szeretett népünk is. Nincs más közösség! Az Úrnak nincs szüksége másik egyházra, Ő ezt fogja megtisztítani. A tisztítás már valójában kezdetét vette. Adja az Úr, hogy a várva várt megújulás és reformáció ma [2016-ban] kezdődjön el!

Írta: Ron Spear. *Our Firm Foundation*, 1989. december; fordította: Fehér János)

ISTEN A LEGNAGYOB B GYÓGYÍTÓ

Mezei Erika 2016. szeptember 25-én, vasárnap este került be a gyulai kórház sürgősségi osztályára epilepsziás rosszulléte miatt. A sürgős koponya CT-vizsgálatot a békéscsabai kórházban végezték el, mert akkor Gyulán a CT nem működött. (A vizsgálatot végző CT-asszisztensek már ott úgy látták, hogy a felvételeken kirajzolódó agydaganat a mérete és a környezetével való összekapcsolódása miatt sebészileg nem lesz eltávolítható.) Ezen vizsgálat után

a mentősök Erikát a lelettel együtt visszahozták Gyulára. Az eredmény ismeretében a sürgősségi osztályról azonnal a neurológiai osztályra került. Az osztályvezető professzor a legrövidebb időn belül felvette a kapcsolatot a szegedi Idegsebészeti Klinika osztályvezetőjével, Barzó Pál professzor úrral.

Szeptember 28-án, szerdán Erika átkerült a szegedi idegsebészetre. Ott készítettek egy koponya MR-vizsgálatot, amit Barzó professzor megnézett. Amikor telefonon hívtam, azt mondta, hogy a felvételek alapján a daganatot sebészileg eltávolítani nem lehet, csak megkisebbiteni, illetve mintát venni belőle. Ekkor azt mondtam neki: Imádkozni fogunk érte, hogy a Jóisten adjon neki bölcsességet és ügyességet a műtét kivitelezéséhez, és Erikaért is, hogy kibírja a beavatkozást. Ezt megköszönte. Az eleki gyülekezetben az idős testvéreinkkel együtt már korábban imakört szerveztünk Erikaért.

Október 4-én, kedden operálta meg Erikát, aznap elsőnek. Farkas Ernő testvér Mezei Áronnal, Erika férjével együtt volt ott a műtét előtt, és sokunkkal együtt imádkoztak érte. A professzor úr a műtét előtt azt mondta nekik, hogy a beavatkozás kb. 1,5-2 óráig fog tartani. (Ez azt jelentette, hogy nem tervezte a daganat eltávolítását, mert a korábbi vizsgálatok alapján látta, hogy az lehetetlen. Ennyi idő ugyanis kevés a teljes eltávolításhoz.)

A műtét azonban több mint három órán át tartott, ami után a professzor úrnak igen jó hírei voltak. Amikor telefonon hívtam, nagy örömmel mondta azt, hogy a műtét a vártnál sokkal jobban sikerült, mert a daganatot teljes egészében el lehetett távolítani. Erre azt mondtam: „Tudod, hogy imádkoztunk érte!”, amire azt válaszolta: „Igen, tudom, azért sikerült ilyen jól. A Jóisten fogta a kezemet!” – Majd hozzátette: „A Jóisten áldjon meg titeket!”

Ezt a csodás hírt azután azonnal elmondtam a gyulai kórház neurológiai osztálya vezető professzorának, majd Erika ottani kezelőorvosának, a főnővérnek, a szeptember 25-én a sürgősségi osztályon szolgálatot teljesítő orvosnak, valamint egy (a gyulai kórházban dolgozó) keresztyén orvos barátomnak is, aki szintén imádkozott Erika műtétjének sikeréért.

Mindenki nagy örömmel fogadta a csodálatosan jó hírt!

A Mezei család

A következő nap reggelén Eleken nagy örömben mi is hálaadó imaórát tartottunk, ahol azt is elhatároztuk, hogy tovább imádkozunk Erikáért, és a professzor úrért is. Még aznap írtam egy sms-t neki, amiben azt kívántam, hogy a mai napját is hasonlóan áldja meg az Úr, hiszen ma is bizonyára éppen olyan súlyos betegen kell majd segítenie, mint Erika volt. Ehhez áldásként a 37. zsoltár 4–5. verseit küldtem. Azt válaszolta, hogy köszöni szépen az erősítő szavakat.

A műtét után a szegedi Idegsebészeti Klinikán készített újabb koponya MR-vizsgálatot a professzor úr szintén megtekintette, és örömmel megállapította, hogy a daganat eltávolítása a felvételek alapján is teljes egészében megtörtént.

Amikor pedig a végleges szövettani eredmény megjött, a mikroszkóppal végzett (és ezért a legnagyobb pontosságú) vizsgálat azt mutatta, hogy a kivett daganat szélén ép agyszövet volt. Ez tehát

Erika a műtét után

az előzőeket megerősítette, azaz a műtét után a professzor úr által szabad szemmel látottak (tehát hogy teljesen kikerült a daganat), valamint a műtét utáni MR-vizsgálat képei (amelyeken szintén nem volt kimutatható már a daganat) most nyertek végleges igazolást.

A kivett daganat vizsgálata sajnos azt mutatta, hogy a legrosszabb indulatú volt, és méretében is nagy az eltávolított elváltozás. A professzor úr ezért azt javasolta, hogy a koponyaseb gyógyulása utáni legrövidebb időn belül a további onkológiai kezelés elkezdése feltétlenül szükséges, mert ez a daganatfajta a kiújulásra nagyon hajlamos. Ezek a sejtek négynaponta osztódnak. Még azt is elmondta, hogy ha a daganat kiújulna, ő többet nem tudja Erikát megoperálni, mert már a mostani műtétnél is nagyot kellett vágni, mélyre kellett mennie.

Beszéltem Gyulán a nagyon lelkiismeretes onkológus ismerőssel, aki azt javasolta, hogy sugárkezelés és egyfajta tablettás kemoterápia szükséges, amelynek csak enyhe és jól tolerálható mellékhatása van.

Az eddigi statisztikai adatok szerint onkológia kezelés nélkül (értsük úgy, hogy egyéb alternatív kezelésekkel, hiszen ha valaki onkológiai kezelést nem vállal, az esetek többségében azért, mert más kezelést alkalmaz), a kétéves túlélés valószínűsége 0%. Onkológiai kezeléssel a hároméves túlélés 80%-os, az ötéves túlélés valószínűsége pedig 50%-ban adható meg. Egy esetről tud – mondta –, aki tíz év óta is teljesen jól van onkológiai kezelés nélkül (ezt a beteget a professzor úr is említette), de

őt már kétszer megoperálták a daganat kiújulása miatt. (Tehát nem mindenféle kezelés nélkül, hanem mert ismételt sebészi kezelést kapott. Ennek a lehetőségét azonban Erikánál a professzor úr már most kizárta.)

Tovább imádkozunk tehát Erikáért, Áronért, hogy a Jóisten adjon nekik útmutatást a továbbiakat illetően, de azért is, hogy ők is meg tudják érteni és el tudják fogadni Atyánk tanácsát.

A legeredményesebb kezelésnek pedig azt tartjuk, ha Erika (és Áron is) mindig hálával emlékszik vissza azokra a csodákra, amelyeket eddig is véghez vitt a Jóisten vele (velük). (A műtét előtti csodálatos isteni segítségekről itt nem beszéltem, ők jól tudják azokat.) Mindezeket az Úr golgotai szenvedései árán tette lehetővé számukra (Ésa 53,4–5). Kívánjuk, hogy a 37. zsoltár 4–5. verse adjon erőt nekik, és hogy elméjüket mindenkor töltse be hálattel gyönyörködéssel a Golgotán bemutatkozott Isten jelleme – „Gyönyörködjél az Úrban, és megadja néked szíved kéréseit.”

Mindezeket az Eleki Életmódközpontban való néhány napos tartózkodása utolsó előtti napjának estéjén – férje jelenlétében – a feleségemmel együtt elmondtuk nekik.

Az Úr további gazdag áldása kövesse őket! Kérjük a testvéri közösség további imatámogatását értük, és mindazokért az orvosokért és egészségügyi dolgozókért is, akik részesei voltak ennek a tapasztalatnak, vagy hallottak róla, hogy az Úr dicsősége növekedhesen!

*Kovács Zsolt
(Elek, 2016. október 23.)*

Szívünkben teljes volt a béke

Szívünkben teljes volt a béke, amikor a szegedi kórházból útnak indultunk hazafelé. Az Erikát megműtő sebészorvosnak az emberi kilátásokra vonatkozó nem túl biztató szavai nem zaklattak fel minket, mivel elevenen élt bennünk az elmúlt napok csodáinak a sorozata.

Erika vágyott Elekre, ahol aztán néhány napot el is töltött. Ez idő alatt lázasan kutatni kezdtem, hogy milyen lehetőségek létezhetnek gyógyulására. Hamarosan két út körvonalazódott előttem: az orvos által javasolt minél sürgősebb sugár- és kemoterápia, illetve egy természetes – nyers diétán alapuló – kezelés, amelyet külföldön, egy ebben a terápiában jártas és egyéb betegségekben biztató eredményeket elért családnál kezdene el Erika. Más forrásból is értesültünk néhány olyan esetről, amikor teljesen természetes módszerrel rákos (de nem agydaganattal műtött) betegek meggyógyultak, és ez nagyon lelkesítő volt számomra. Egyre inkább ez tűnt számomra a megoldásnak Erika helyzetére, ám az Úrtól akkor még nem kaptam megerősítést egyik lehetőségre sem.

Pár napig tartó bizonytalanság után, amikor egyre-másra jelentkeztek mindkét – a konvencionális és a kizárólag természetes módszert támogató – „tábor”

képviselői, eldöntöttem, hogy egy éjszakát imában töltök, és addig nem hagyom abba a könyörgést, amíg az Úrtól egyértelmű választ kapok. (Eszembe jutott, hogy Jézus Krisztus földi életének nagy döntései előtt gyakran az éjszakát imádsággal töltötte.) Megjegyzem, hogy személy szerint a természetes kezelés iránt éreztem sokkal nagyobb vonzalmat, szinte vártam erre a megerősítést az imádság eredményeként.

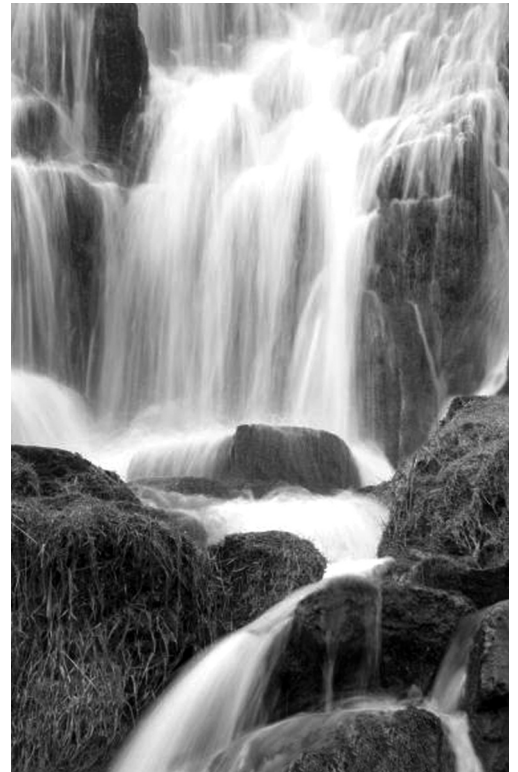
Több órán át tartó könyörgés után a Szentírásból kértem bátorítást, és az Úr a következő ígét adta elém: „*Akivel állandóan vele les az én kezem, sőt az én karom erősíti meg őt.*” (Zsolt 89,22) Nagyon felemelő volt ezt olvasni, de még mindig nem kaptam útmutatást a kezelés módjára vonatkozóan. Amikor többször egymás után, küzdve kérleltem Istent útmutatásért, egyetlen szó jött nem erőteljes, de határozott benyomásként többször az elmémbe: „kemo”. Furcsa volt számomra, és akkor nem is tulajdonítottam Isten hangjának, mivel nem volt összhangban az elképzelésemmel. Lefeküdtem, és elaludtam. Másnap meglátogattam Farkas Ernő testvér és Kovács Zsolt orvos testvérünk, aki az orvosi érveket a *Bizonyságtételek* szemléletébe helyezve rámutatott a sugár- és kemoterápia elvégzésének fontosságára Erika helyzetében. Akkor eszem-

be jutott az azelőtt éjszaka kapott benyomás, és feleségemmel együtt megértettük, hogy az Úr az Ő ezernyi útja közül számunkra ezt látta a legjobbnak. Nem volt könnyű ezzel szembesülnöm, de megnyugodtunk az Úr kinyilatkoztatott akaratában, és Őt szemlélve nézünk szembe a jövővel. Isten megígérte, hogy állandóan velünk lesz, és megerősít.

Zárásul Erika gondolatát idézem: „Arra vágyom, hogy további gyógyulásom Isten nevének még nagyobb dicsőségét szolgálja!”

Hálásak vagyunk minden imáért és támogatásért! Fohászkodjunk, hogy Isten vezessen el mindannyiunkat az Ő országába!

*Testvéri szeretettel:
a Mezei család*

Elérhetőségeink: www.kurtszo.hu; e-mail: kurtszo@kurtszo.hu. További számok igényelhetők az alábbi telefonszámon: 06-30/619-5901; illetve elektronikusan, a fenti e-mail címen. A kurtszo@kurtszo.hu címen várjuk a kérdéseket és a *Tapasztalatok* rovatba szánt leveleket is.

Babits Mihály: Furcsa elmenni Délre...

Furcsa elmenni Délre
és hazajönni télre,
furcsa és iszonyatos.
Halottak napja van ma:
a halottak fogadnak.
Furcsa és iszonyatos.
Milyen puha és süket
ködök tömik az eget!
Furcsa és iszonyatos.
Tán hogy senkise értse
amit a holtak beszélnek...
Furcsa és iszonyatos...

A halottak fogadnak,
kik újra többen vannak
s olyan nehéz a szívem.
Be jó, hogy messze voltam
s úgy fáj, hogy messze voltam,
olyan nehéz a szívem.
A halottak beszélnek:
mi lenne, ha értenélek?
Olyan nehéz a szívem...
Messze már a pálmafák.
Vacog a szélben az ág:
olyan nehéz a szívem!

Mért faggatnak a holtak
kik élve némák voltak?
miért hangos a halál?
miért van, ami nincsen?
miért fáj, ami mindegy?
mért nagy dolog a halál?
Hisz úgyis csupa zárás,
véglegesség és válás
az élet, s fiók halál.
Minden élő szertefut,
csak a halotthoz van ut...

(1934. november)